

повдигналъ да укорява индулгенции ти августинский калу-
геръ Мартинъ Лютеръ.

Лютеръ билъ синъ на единъ рударъ, и се родилъ въ саксонский градецъ Ейслебенъ (1483 г.). Той пораслъ бѣдно; много истеглилъ той отъ просташко то отнашение въ родна та му къшта и най-много въ училиште то, дѣто въ ония просташки врѣмена безъ милость били и сѣкли ученици ти. Послѣ той влѣзълъ въ Ерфуртский университетъ, и споредъ желание то на башта му, зелъ да учи законо-вѣдство, да стане законовѣдецъ (юристъ). Нъ той ималъ склонность повече на калугерский животъ и на философска наука. Той се изучилъ, станалъ учитель на философската наука, и се покалугерилъ въ Августинский монастиръ, за което башта му много се наскърбилъ. (Приказоватъ, че Лютеръ прѣди да се покалугери доста се двоумилъ; нъ смъртъ та на приятелтъ ть му когото убили хайдуги и страшна та грѣмотѣвица, што го застигнала еднажъ въ планината, направили му такъво силно впечатление, штото той прѣстаналъ да се двоуми и се покалугерилъ). Лютеръ билъ надаренъ съ остро въображение и съ распаленъ духъ. Той си билъ умъ ть съ съмнѣние въ това, да ли човѣкъ може да се спаси вѣчно, кога има наклонность да грѣши; той за да смири плътъ та си, затварялъ се въ келія та си, постилъ много и люто се наказовалъ. Отъ такъво тегловно състояние той исъхналъ и поблѣднѣлъ; доста много изнемоштѣлъ. Еднажъ приятели му, като го не видѣли цѣли два деня, счутили врата та на келія та му, и нашли Лютера дълбоко занесенъ; едва съ гласъ ть на музика та, която той много обичалъ, могли да го свѣстятъ.

Около това врѣме саксонский курфирстъ Фридрихъ

оний грѣхъ, што мисли да направи. Рицаръ ть, като зелъ писмо то, отнелъ отъ Тецея ковчегъ ть съ пари ти и побѣгналъ.